

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VIII. Ad amorem Jesu Christi crucifixi parænetica invitatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nestras, prospiciens per cancellos; hoc est, per vulnerum aperturas & sulcos verberum, quibus jam fenestrata apparet, & velut cancellatim dissecta, sacratissima ejus humanitas. Ista enim sunt dulces transfennæ, ista arcana reticula, per quæ quodammodo ex occulto prospiciens amor tuus, ô bone JESU, satis tamen eminens ac se prodens amabilibus insidijs, furtivis blanditijs corda nostra prædatur. O felices plagas! amabilia retia! quibus utinam sic capiatur & irretiatur cor meum, ut jam inde sese extricare nequeat, incautâ libidine perniciosæ libertatis.

Ecce jam à terra exaltatus es, Domine JESU; jam in summo sphaeræ tuæ vertice, in fervore diei, in amoris meridie constitutus. Trahe me ad te ipsum, ex verbo tuo; & inter tot corda te amantium, quæ de trophæo crucis tuæ religata dependent, cor istud misellum, de luto sublatum, & à terra avulsum, tuis deniq; militaturû amoribus, tuis ignibus arsurum, suspende. Ut enim piè ac dulciter quidam amator tuus: si ejusmodi cor haberem, ut majus esset quam omnia corda filiorum hominum, atq; in se uno Angelorum omnium amores ardorésq; complecteretur; illud tibi integrè tribuere deberem; essetq; munus exile & quasi nihilum, præ dignitatis ac bonitatis tuæ magnitudine: *quantò magis*

P. 2. sim. c. 3. ergo illam parvam scintillam cordis quam habeo, tibi dabo, & totaliter in te ponam? Ita Seraphicus Bonaventura.

CAPUT VIII.

Ad amorem JESU Christi crucifixi parænetica invitatio.

Istis porrò in universum de JESU crucifixi amabilitate propositis, descendendum nobis est ad particularia ejus amoris exercitia: quod quidem deinceps facturi sumus, si tamen

tamen prius in hoc capite, ad animos nostros ad id officij efficacius invitandos, nostram in hoc ipsum obligationem paucis exposuerimus, & quasi artis Crucifixum amandi generale præceptum tradiderimus.

Rectè etenim Cornelius noster: *Crux, inquit, est Academia divina bonitatis, & amoris purissimi aequè ac immensi: In Prov. c. 1. ut in ea Christum contemplans, cogaris ex stupore exclamare: ô bonitas! ô amor! quantum me amasti! quàm caro pretio me redemisti! quanta bona tuis malis mihi contulisti!* Rectè, inquam, ille. Nam, si expertis credendum est, quæ brevi methodo & efficaci artem DEUM amandi doceat, profectò nulla est Crucifixi scholâ præstantior.

Adeste igitur quotquot Christum amatis, & qui non amatis, adeste tamen, ut ametis. Si adhuc nescitis, quid sit amare: en magna divini amoris schola in Calvariæ monte aperta est, *JESUS crucifixus*. Intrate tantùm in cor ejus, quod eam ob rem apertum est; & ibi palpate amorem ejus, gustate suavitates ejus. Reddite tandem amorem amori: nam si amare non delectat, tot alijs titulis dignum amari; pudor sit saltem non redamare sic amantem. *Illum ergo amemus, quem amare debitum est.* Et si non habemus, quod illi de nostro reddamus; de ipsius corde amantissimo sumamus licet, quod ei denique refundamus.

Aptè in hunc locum Sancti Præsules Paulinus atq; Ambrosius, eodémq; non tantùm sensu, sed iisdem propemodum verbis: *Quid ergo illi pro malis meis quæ pertulit, quid pro bonis suis quæ contulit, referam? quid pro suscepta carnis injuria, quid pro alapis, pro opprobrijs? quid pro flagellis, cruce, obitu, sepulturâ? Eslo reddamus crucem pro cruce, funus pro funere: nunquid poterimus reddere, quod ex ipso & per ipsum, & in ipso habemus omnia. Reddamus ergo amorem pro debito, charitatem pro munere, gratiam pro sanguinis pretio. Væ enim nobis, si non dilexerimus.* Sic illi.

Verum

Verum nos deniq; non verbis modò, sed etiam exemplo, inflammet Seraphicus Bonaventura: qui in tanti mysterij contemplatione amore æstuans, tamen velut frigidè amare se credens, in omnes sese versat affectus, & in has demum suspirationes erumpit ad Amorem suum Crucifixum:

P. 2. sim. c. 2. O amor & desiderium cordis! ò dulcedo & suavitas mentis! ò ardor & inflammatio pectoris! ò lux & claritas oculorum! ò aurium pulchra Symphonia! ò hostia DEO Patri odorifera! ò melliflua gustatio fluxus sanguinis! ò amantissima palpatio lateris! ò anima mea, ò vita mea, ò viscera cordis mei, ò medulla ossium, vegetatio carniùm, sensificatio organorum, intellectu inpiratio, & exultatio mea! Cur ego non sum conversus totus in amorem tuum? Quare aliquid est in me, nisi amor? Quomodo possum aliud cogitare vel meditari? Et quid amore tuo dulcius? quid amplius cupio? cur ergo non sum illo illaqueatus & captus? Undiq; me circumdat amor tuus, & nescio quid sit amor. Hæc & plura S. Bonaventura: vulneratus utique, & affectus intimis sensibus, ac velut ebrius ac diffluens etiam quam in DEO JESU suo crucifixo experiebatur suavitate.

CAPUT IX.

Contemplatio JESU Christi crucifixi, ad ejus amorem in nobis excitandum.

§. I.

Ejus exercitij ex SS. Patribus commendatio.

Quoniam ex ijs, quæ hac parte partim prædiximus, partim proximè subjuncturi sumus, sibi quisque facile conformare possit rationem aliquam, aut modum, hujus utilis nec minùs dulcis exercitij; ipsaque experientiâ compertum sit, Salvatoris de cruce pendentis attentiori contemplatione, vulnerati solere piorum corda, illamq;